

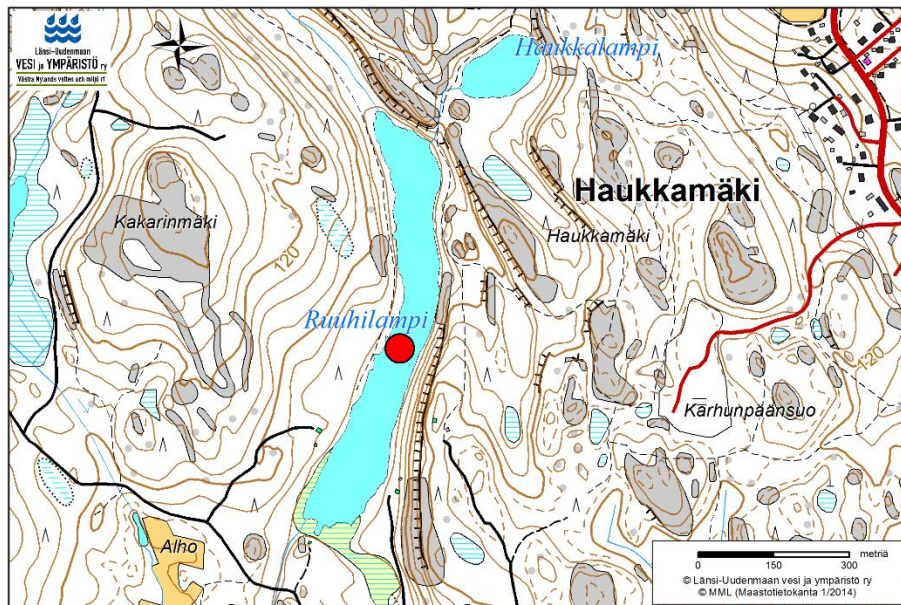

Karkkilan kaupunki, ympäristönsuojelu
Minna Sulander

Karkkilan Ruuhilammen veden laatu

Helmikuu, heinäkuu, elokuu 2014

Ruuhilammesta otettiin vesinäytteitä helmi-, heinä- ja elokuussa 2014 Karkkilan kaupungin ympäristönsuojeluosaston toimeksiannosta. Näytteet otti sertifioitu näytteenottaja Arto Muttilainen ja analyyseistä vastasi Länsi-Uudenmaan vesi ja ympäristö ry:n laboratorio, joka on FINAS-akkreditointipalvelun akkreditoima testauslaboratorio T147, akkreditointivaatimus EN ISO/IEC 17025:2005. Vesianalyysitulokset toimitetaan myös ympäristöhallinnon ylläpitämään vedenlaatutietokantaan Herttaan ja päivitetään www.vesientila.fi-sivuille. Tuloslomake on raportin lopussa.

Ruuhilammen vedenlaatuhavaintopaikka oli järven keskivaiheilla.

Järven näkösyvyys vaihteli välillä 1,3-2,2 m. Vesi oli kellertävää tai ruskeaa mutta kirkasta, sameuslukema oli pieni. Vierasta hajua vedessä ei havaittu. Havaintopaikan kokonaissyvyys oli 2 m.

Ruuhilampi elokuussa 2014. Kuva: Arto Muttilainen/LUVY.

Happipitoisuus on todennäköisesti tärkein yksittäinen ympäristötekijä järven ekosysteemissä. Hapen puute hidastaa vesistön hyvinvoinnille tärkeitä hajotustoimintoja. Rehevissä vesissä tilanne on vakavin lämpötilakerrostuneisuuden aikana, jolloin alusvesi ei saa happitäydennystä ilmakehästä, mutta happea kuluu pohjalle joutuneen ja sinne päällysvedestä vajoavan orgaanisen materiaalin hajoamiseen.

Hapen liukoisuus riippuu lämpötilasta siten, että kylmään veteen liukenee enemmän happea kuin lämpimään veteen. Lämpimässä vedessä eliöstön hapentarve myös kasvaa. Myös sääolojen vaikutus, järven syvyysuhteet, veden vaihtuvuus, rehevyystaso, happea kuluttava kuormitus ja kerrostuneisuusolot ovat seikkoja, jotka tulee ottaa huomioon vesistön (erityisesti heikkoa) happitilannetta tulkittaessa. Happipitoisuus katsotaan heikentyneeksi, mikäli happea on alle 5 mg/l ja heikoksi, kun pitoisuus on alle 1 mg/l. Tilanne on vakava, jos heikon happipitoisuuden alue ulottuu järven syvänteen pohjalta väliveteen tai peräti pintaveteen.

Matalan Ruuhilammen happipitoisuus oli kaikilla kolmella mittauskerralla hyvä huolimatta siitä, että kesän näytekertoilla veden lämpötila oli yli 20 astetta pinnasta pohjaan.

Ravinteet (fosfori ja typpi) ovat oleellinen asia järven veden laadussa. Järven rehevyyttä luokitellaan tavallisesti veden kokonaisfosforipitoisuuden perusteella. Luokittelua voidaan täydentää typpi- ja klorofyllipitoisuuksilla. Kokonaisfosforipitoisuus kuvaa vedessä olevan fosforin määrää. Järvi luokitellaan vähäravinteiseksi karuksi vedeksi, jos sen kokonaisfosforipitoisuus on alle 15 µg/l, keskireheväksi, kun pitoisuus on 15 – 25 µg/l ja reheväksi, kun pitoisuus on yli 25 µg/l. Sisävesissä fosfori on yleensä levätuotantoa säätelevä minimiravinne – mitä enemmän fosforia, sitä enemmän tuotantoa järvessä. Fosforin reaktiivisin osio mitataan suodatetusta fosfaattifosforista.

Klorofyllipitoisuudella vastaavat rajat ovat karulle järvelle alle 4 µg/l, keskirehevälle 4 – 10 µg/l ja rehevälle 10 – 100 µg/l. Erittäin rehevästä vesistöstä voidaan puhua klorofyllipitoisuuden ollessa yli 100 µg/l.

Kokonaistypellä rajat ovat fosforia enemmän riippuvaisia valuma-alueen maaperän ominaisuuksista: luonnontilaisten kirkkaiden vesien typpipitoisuus on 200-500 µg/l, humusvesien 400-800 µg/l ja hyvin ruskeiden tai kuormitettujen vesien pitoisuudet ovat suurempia kuin 1000 µg/l. Mikäli typpeä esiintyy vesistöissä merkittäviä määriä ammoniummuodossa (NH₄N), on se yleensä merkki jätevesikuormituksesta tai pohjan tuntu-massa myös hapen puutteen aiheuttamasta ravinteiden vapautumisesta.

Ruuhilammen pintaveden kokonaisfosforipitoisuudet vaihtelivat vuoden 2014 näytteissä välillä 10-18 µg/l, kokonaistypipitoisuudet välillä 620-750 µg/l ja a-klorofyllipitoisuudet välillä 8,8-14 µg/l, joten järvi on vähäravinteinen tai keskirehevä. Elokuussa mitattu ammoniumtyppipitoisuus oli normaali. Pintaveden reaktiivinen fosfori oli kulutettu loppuun perustuotannon toimesta.

Veden normaali pH on lähellä neutraalia (pH 7.0). Vesien eliöstö on sopeutunut elämään pH-alueella 6.0-8.0. Suomen vesistöissä pH on yleensä lievästi happaman puolella vesien luontaisesta humuskuormituksesta johtuen (pH yleensä 6.5 - 6.8). Normaalisti pH on talvella hieman alhaisempi kuin kesällä. Kesäaikana levätuotanto kohottaa lievästi päällysveden pH-tasoa. Hyvin voimakas leväkukinta saattaa kohottaa pH:n arvoihin > 8. Tämä johtuu siitä, että levät käyttävät loppuun hiilidioksidin ja bikarbonaatin, jolloin puskurisysteemi häiriintyy. Korkeat pH:t ovat tyypillisiä esimerkiksi sinileväkukintojen aikana.

Ruuhilammen vesi oli hapanta: pH vaihteli välillä 6,1-6,9. Kesällä veden perustuotanto nosti vähän pH-arvoa.

Eeva Ranta
Vesistötutkija
p. 019 323 866
eeva.ranta@vesiensuojelu.fi

Liitteet: Analyysitulostaulukko

Karkkilan vesistöutkimuksia (KARKKI)

Pvm.	Hav.paikka Näytepaikka	Lämpötila oC	Ulkonäkö	Haju	*Sameus FNU	O2 mg/l	Happi% Kyll %	*pH	*Kok.N µg/l	*NH4-N µg/l	*KOK.P µg/l	*PO4P(Np) µg/l	a-klorofyl µg/l
27.2.2014	KARKKI / RUUHI1 Ruuhilampi keskiosa 1												
	Jää 24 cm; Kok.syv. 2,0 m; Lumi 0 cm; Näk.syv. 2,0 m; Klo 13:30; Näytt.ottaja amu; Ilman T 0 oC; Pilv. 8 /8; Tuulnop. 0 m/s;												
	1.0	2,7	YEB	H		11,7	86	6,1	750		10		
24.7.2014	KARKKI / RUUHI1 Ruuhilampi keskiosa 1												
	Kok.syv. 2,5 m; Näk.syv. 2,2 m; Klo 14:20; Näytt.ottaja amu; Ilman T 28 oC; Pilv. 3 /8; Tuulnop. 0 m/s;												
	0-1.5												8,8
	1.0	24,7	YEB			7,1	86	6,5	620		18		
	1.5	23,6		H		6,1	72						
13.8.2014	KARKKI / RUUHI1 Ruuhilampi keskiosa 1												
	Kok.syv. 2,0 m; Näk.syv. 1,3 m; Klo 14:20; Näytt.ottaja amu; Ilman T 22 oC; Pilv. 2 /8; Tuulnop. 6 m/s; Tuulsuunt. 18;												
	0-1.5												14
	1.0	22,3	WB		1,5	7,0	81	6,9	690	12	15	<2	
	1.5	22,2		H		6,9	80						

*Akkreditoitu menetelmä

YEB= Kellertävä kirkas, WB= Ruskea kirkas, H= Hajuton